

Gripande Rigoletto i norska skogen

Den Norske Opera, Oslo, 5 januari 2020
Giuseppe Verdi: Rigoletto (Nyproduktion)

Handlingen i **Verdis** *Rigoletto* är så stark och tidlös att det nästan går att placera dramat var och när som helst i tid och rum. Det har även bekräftats av en rad olika uppsättningar genom åren som - för att nämna några - Jonathan Millers ikoniska "Maffia"-*Rigoletto* på English National Opera, Michael Mayers "Las Vegas"-*Rigoletto* på Metropolitan Opera eller Philipp Stölzls spektakulära cirkus-*Rigoletto* vid vackra Bodensjön i Bregenz förra året.

Den norske regissören **Ole Anders Tandberg** har blivit ett välkänt namn i operafären, inte minst i Stockholm där han har satt upp Mozarts hela Da Ponte-trilogi, *Trollflöjten*, *Glada änkan* och snart även *Candide* på samma scen.

Trots att *Rigoletto* är hans första Verdiopera så gjorde Oslooperan ett utmärkt val. Tandberg gör sällan något "ordinärt" - det brukar oftast bli antingen succé eller skandal, men jag får ändå sällan känslan att han inte har tänkt igenom sina idéer i detalj innan han omsätter dem på scenen.

Tandberg placerar dramat i norska skogen, där hertigen och hans entourage är ett laglöst MC-gäng som utövar sin brottslighet utanför stadens gränser. Rigoletto hos Tandberg är en elak och manipulativ typ som i slutet av operan får ta konsekvenserna av sitt handlande. Hans dotter Gilda, som hålls inlåst i en hytta i skogen, är en trotsig tonåring med stor kärlekslängtan, så stark att hon även skär sig handleden under sin stora aria i första akten när hon uttrycker sin kärlek till hertigen, som i sin tur är en egocentrisk brottsling som utnyttjar allt och alla, inklusive den naivt tillitsfulla Gilda. Scenografin (också signerad Tandberg) utgörs av en stenklippa och några kala träd på en vridscen, oförändrad genom operans tre akter. I kombination med **Ellen Ruges** briljanta ljusdesign återspeglar scenografin den mörka handlingen på ett utmärkt sätt.

Musikaliskt är produktionen en fullträff. Under den rutinerade italienske dirigenten **Carlo Rizzis** ledning bjuder Operaorkestret på ett både distinkt och temperamentsfullt orkesterspel. Rizzis visar även en suverän fingertoppskänsla när det gäller balansen mellan sångare och orkester.

Trots att operachefen Annilese Miskimmon meddelat att tre av sångarna är indisponerade så märks mycket lite. Såväl huvud- som biroller är genomgående välbesatta. Inte minst ger den unga mezzosopranen **Astrid Nordstad** i Maddalenas sångligt rätt begränsade roll ett mycket bra intryck.

Den brasilianske tenoren **Atalla Ayan** gör en utmärkt Hertig med sin eleganta och flexibla stämma, som har både skönhet och akrobatik för tredje aktens tenorpärlor. Den svenska koloratorsopranen **Sofie Asplund** gör ett livfullt och känsligt porträtt av Rigolettos passionerat förälskade dotter som får betala ett högt pris i det grymma spelet. Hennes sopran har på sistone inte bara fått en karaktäristisk glans utan även större volym.

När det kommer till titelrollen så befinner sig norrmannen **Yngve Søberg** så nära Verdibaryton-idealet man kan komma. Hans röst har både kraften, volymen och nyanserna för att göra en differentierad Rigoletto med både

hjärta och svärta. Detta är en prestation i absolut världsklass och jag skulle inte bli förvånad om Søberg erövrar världens scener i Verdis dramatiska barytonroller inom en snar framtid.

Yehya Alazem

Giuseppe Verdi: Rigoletto (Nyproduktion)

Den Norske Opera, Oslo, 5 januari 2020 (Premiär 5 oktober 2019)

Regi & scenografi: Ole Anders Tandberg

Kostym: Maria Geber

Ljusdesign: Ellen Ruge

Dirigent: Carlo Rizzi

Operaorkestret & Operaens herrekor

Rigoletto: Yngve Søberg

Gilda: Sofie Asplund

Hertigen av Mantua: Atalla Ayan

Maddalena: Astrid Nordstad

Sparafucile: Günes Gürle